

Tomaž Lapajne Dekleva in Vid Sodnik

Igre

Marta

Marko

študent

prvi bojevnik

drugi bojevnik

slaščičar

Milena

Simon

1. prizor

Dnevna soba s kavčem in knjižnimi policami, ki so napolnjene z namiznimi igrami. Razporejene so po starosti: zgoraj so igre za 0–6 let (to je zelo majhen del polic), vmes so igre za starejše in čisto spodaj je največji del, igre za 12–99 let. Za starejše od 99 let ni nobene igre.

MARKO (*pride iz kuhinje, jè sendvič, vzame igro s polic in govori v občinstvo*): Spiel des Jahres 2016! Notri so prave pištole! Res so kot prave. In granata s pravo varovalko, ki jo lahko izvlečeš in potem granata prične tiktakati. To so Nemci. Res je dobra. Če je igra označena s Spiel des Jahres, potem veste, da je vredna svojega denarja. Če kdaj vidite namizno igro – lahko je s kartami ali pa taka, da se razpre plošča – in ima napis Spiel des Jahres, potem jo kupite. Ne bo vam žal. To bo dobro naložen denar.

MARTA: Komu ti govoriš?

MARKO: Moram se pripraviti na delavnico z otroki.

MARTA: Sedi, no ... Travo bi bilo treba pokositi. Si naredil kaj?

MARKO: Ne, ne, sem razmišljal o otrocih ...

MARTA: Si pojedel kosilo?

MARKO: Ne, samo sendvič sem si naredil ...

MARTA: Golaž sem skuhala! A nisi videl? V loncu je bil. Pa polenta zraven.

MARKO: Ko sem prišel v kuhinjo, sem imel tole igro v roki in predstavljal sem si te otroke in sem imel te slike v glavi in potem sem si naredil sendvič.

MARTA: Si šel po Markota v šolo?

MARKO: Ojoj, ne!

MARTA: In to že drugič! Šele drugi razred je!

MARKO: Zdajle grem! Oprosti! O otrocih sem razmišljal in o tej igri ...

MARTA: No, pojdi že! Skoči!

MARKO: A lahko vsaj sendvič pojem do konca?

MARTA: Otrok čaka!

MARKO: Saj ima podaljšano bivanje, a to ...

MARTA: Mene kličejo iz šole, če mi je povsem vseeno za otroka. To je vse zaradi tebe! Že tako samo jaz delam pri hiši!

2. prizor

Lično jedro starega srednjeveškega mesta. Sredi trga je kavarna in na njenem vrtu rastejo veliki kostanji, med njimi so majhne mize in stoli, prijetno jesensko sonce.

ŠTUDENT: Halo! Je kdo tukaj? Halo? Je kdo tukaj? Halo? (*Sede, prileti ptiček, sede na mizo in zoba drobtinice.*) Kdo si pa ti? Živjo! (*Išče po torbi.*) Kruh? Boš malo tinte? To je vse, kar imam ... Saj ptički pijete tinto? ... Samo, da ne boš preveč popil, potem se boš pa na koga pokakal, pa se ne bo dalo nikoli več očistiti, ker tinta ostane. (*Mu stisne črnilo na mizo, ptiček pije.*) ... Ti je všeč? ... Ja, ja, bomo pa še dali. (*Ptiček pije.*) To je vse, kar imam. (*Ptiček ga pogleda in tudi študent spije nekaj črnila – ptička napenja in se pokaka.*) Ti ni bilo všeč? ... Ne študiram medicine. Niti veterine. Ampak zdi se mi, da bo s tabo vse v redu. (*Počasi steguje roko proti ptičku in ga pobožja, ptičku je všeč.*) Kaj pa si ti za ena žverca? Si golobček? (*Ga gleda z različnih smeri.*) Golobček nisi ... (*Ptiček mu spleza na ramo in se sprehaja po ovratniku.*) Si kar domač ... Tukaj je mesto, pa ni nobenega človeka, malo čudno, ne? Samo tak prijazen ptiček. (*Ptiček se napenja in se mu pokaka na obleko.*) Ne, ne!

3. prizor

Avtocesta. Dva bojnika stojita vsak na svoji lestvi eden proti drugemu.

PRVI BOJEVNIK: Lahko bi si izbral primernejši kraj za dvoboj! Še malo pa bodo vozniki, ki čakajo na tej avtocesti, postali živčni.

DRUGI BOJEVNIK: Vseeno mi je! Hočem, da so moji dvoboji na lestvi dramatični! Avtocesta je popolna za to. Bodo že počakali! (*Vpije.*) Kar trobite!

PRVI BOJEVNIK: Izbral si puško.

DRUGI BOJEVNIK: Puška z naboji! Eden od naju bo s tega dvoboja odšel kot zmagovalec ...

PRVI BOJEVNIK (*potegne granato iz žepa*): Granata! Če jo sprožim, bo vse razneslo!

DRUGI BOJEVNIK: Granata?

PRVI BOJEVNIK: Varovalo ima. Če izvlečeš varovalo, prične tiktakati! (*Avtomobilom.*) Kar trobite! Midva morava nekaj razrešiti!

DRUGI BOJEVNIK (*avtomobilom*): Nekaj pomembnega dokončati! ... Začniva!

PRVI BOJEVNIK: Naj se nabere kolona! Tako bo imel dvoboj večji pomen.

DRUGI BOJEVNIK: Vsaj v poročilih morajo povedati.

PRVI BOJEVNIK: In da odprejo obvoz na Brezovici.

DRUGI BOJEVNIK: Vsaj desetkrat mora biti na prometnih informacijah. Naj prekinjajo glasbo in govorijo, da sva midva tukaj!

PRVI BOJEVNIK: Da se tukaj zdaj ne vozi, ker imava dvoboj!

DRUGI BOJEVNIK: Pripravljen sem!

PRVI BOJEVNIK: Greval! (*Izyleče varovalko.*) Tik tak, tik tak, tik tak ...

Drugi bojevnik strelja, a ker gre za naboje igrače, ti le padejo skozi cev, prvi bojevnik jih pobira s tal in vlaga nazaj v puško – granata pa po določenem času tiktakanja samo škrtne.)

4. prizor

Dnevna soba.

MARKO: No, veš kaj se mi zdi? Ko se ukvarjaš z otroki, jim je treba posredovati vrednote ...

MARTA (*odsočno*): Aha ...

MARKO: ... recimo Človek ne jezi se mi ne zdi v redu. Človek se mora jeziti! Jaz bi to igro izločil iz najine zbirke.

MARTA: Prosim?

MARKO: Človek ne jezi se bi dal stran.

MARTA: Ja, prav. Saj to so tvoje igrače.

MARKO: Se zavedaš simbolnega pomena tega, da v najini zbirki ne bi bilo Človek ne jezi se?

MARTA: Jaz bi šla ...

MARKO: Človek se mora kdaj tudi razjeziti!

MARTA: Razmišljala sem, da bi šli na kakšen izlet ... Marko mlajši že toliko časa ni bil nikjer ...

MARKO: Krasno! (*Gre do polic in potegne ven namizno igro.*) Marco Polo! Spoznaš Benetke! (*Odpri škatlo in zlagaj figurice.*) Premikaš se po Benetkah ...

MARTA: Bilo bi krasno, če bi imel ti plačo in bi si lahko zares privoščili izlet v Benetke! In še kam naprej mogoče ... Ali pa, da bi si kupili avto! Meni se ne bi bilo treba voziti z vlakom v službo.

MARKO: Ti bi imela rajši avto kot mene?

MARTA: Kako to misliš? Avto rajši kot tebe? Seveda te imam rada.

MARKO: Rekla si, da bi rada avto!

MARTA: Oba moja dva Markota imam rada! Markota starejšega in Markota mlajšega!

MARKO: Avto bi rada!

MARTA: Jaz bi rada samo normalno življenje.

MARKO: Da bi se z avtom vozila v službo?

MARTA: Ja ..., avto je povsem normalna stvar ...

MARKO: Hočeš, da se jaz neham ukvarjati s stvarmi, ki mi res nekaj pomenijo v življenju?

MARTA: To je tebi bolj pomembno, kot ...

MARKO: Avto! Ja! Prav, se grem pa sam San Marko, sam bom igral vse figurice ...

MARTA: Pustiva avto ...

MARKO: ... sam se grem!

MARTA: Saj veš, da se grem rada s tabo te igrice ...

MARKO (*meče kocko*): Doža imam, super!

MARTA: Včasih si želim, da bi tudi ti kaj pospravil ...

MARKO: Saj pospravljam. Poglej, kako lepo imam zloženo na policah!

MARTA: Samo tole je zloženo. Kaj pa v kopalnici? Vse mečeš po tleh.

MARKO: Jaz sploh ne rabim kopalnice! Ti jo rabiš. Pa Marko.

MARTA: V spalnici vse mečeš po tleh ...

MARKO: Saj hodiva samo spat tja ...

MARTA: V kuhinji vse zmečeš v korito ...

MARKO: Saj spada vse v korito!

MARTA: Česar ne poješ. Če sploh najdeš hrano ...

MARKO: Marta, počutim se tako, kot če pri Človek ne jezi se že šestnajst krogov ne bi vrgel šestke!

MARTA: To je pa kar grozno ... Jaz bi pa rada, da bi bili enkrat, en dan, normalna družina!

MARKO: Lahko igramo San Marko!

MARTA: Ne moremo se ves čas igrati! Moramo it kdaj ven! Se družiti s prijatelji, pa tudi Marko mlajši se mora več družiti s prijatelji ...

MARKO: Naj pridejo prijatelji sem in naj igrajo kaj! Marta ... Marta ... Veš kaj, zaigrajva en Remi ... Daj no ... Remi! (*Vzame karte.*) Čisto nove karte ...

MARTA: Dva meseca že nisva seksala ...

MARKO: Se greva pa drugačne igre ...

MARTA: Pogovarjala sem se z Mileno in onadva z možem imata popolnoma normalen odnos ...

MARKO: Privzdigni! Kakšen je to normalen odnos?

MARTA: Ni Jollya. Ja, da živita kot dva odrasla človeka ..., da hodita na večerje, pa na koncerte, pa v gledališče gresta, pa na hokejsko tekmo ...

MARKO: Ti bi rada na hokej hodila?

MARTA: Ah, ne na hokej! V kino pa ... in otroka peljeta na igrišče, da se igra na igralih z drugimi otroci, da ne spozna igral šele, ko prvič pride v šolo ...

MARKO: Jaz pridem ven. (*Zlaga karte na mizo.*)

MARTA: ... to je pa tudi edinkrat ...

5. prizor

Srednjeveško mesto. Študent sedi, mimo pride slaščičar.

ŠTUDENT: Človek!

SLAŠČIČAR: Zakaj ste pa stole premaknili?

ŠTUDENT: Pravi človek ste!

SLAŠČIČAR: Ja?

ŠTUDENT: Od kod ste prišli?

SLAŠČIČAR: Iz kuhinje. Kremšnito sem dokončal.

ŠTUDENT: Kuhinjo imate?

SLAŠČIČAR: Kremšnito sem vam prinesel.

ŠTUDENT: Kje pa je kak drug človek?

SLAŠČIČAR: Morala bi biti natakarica, samo ni prišla v službo.

ŠTUDENT: Že tri dni sem v tem mestu ...

SLAŠČIČAR: Krasno! Vsaj nekdo.

ŠTUDENT: Tri dni pijem samo tinto ... *(Ko dobi kremno rezino, jo blazno požre.)*

SLAŠČIČAR: Boste smetano zraven?

ŠTUDENT: Lahko še smetano, ja ... *(Slaščičar mu daje dodatno smetano.)* Imate mogoče kaj kruha ali pa ... *(Ko dobi smetano na krožniku, jo vso hitro polizže.)* Premaknil sem stole. Se mi je zdelo, da bi lahko kaj spremenil. Da bi nekaj spremenil, potem pa šel za nekaj ur stran in potem spet prišel nazaj, da bi pozabil in bi se mi lahko vsaj zdelo, da je bil nekdo tukaj ... *(Vrne polizgan krožnik.)*

SLAŠČIČAR: Dam še eno kremšnito?

ŠTUDENT: Kaj pa vi delate tukaj?

SLAŠČIČAR: V kuhinji sem. Delam kremšnito pa ...

ŠTUDENT: Kje ste bili zadnje tri dni? Kje ste bili v torek?

SLAŠČIČAR: Vetrce sem pekel ...

ŠTUDENT: Kakšne vetrce?

SLAŠČIČAR: ... pa figaro rezine ...

ŠTUDENT: Niste nič prišli ven? Sem mislil, da je to lokal!

SLAŠČIČAR: Nismo vas opazili zaradi dreves.

ŠTUDENT: Kdo vi? Zakaj govorite v množini?

SLAŠČIČAR: Saj ...

ŠTUDENT: V tole drevo sem pričel zarezovati črte. Tole je ponedeljek, tole torek, to je sreda,

danes je pa četrtek.

SLAŠČIČAR: Jaz sem od ponedeljka do četrтка, potem pa me ni več, potem Tone prevzame.

ŠTUDENT: Še vi boste šli?

SLAŠČIČAR: Tone dela od petka do nedelje.

ŠTUDENT: In pride sem? Bo tukaj?

SLAŠČIČAR: Ne, v kuhinji bo ... zdaj se pa že tako dolgo pogovarjava, da mi je postalo nerodno

...

ŠTUDENT: Ostanite še.

SLAŠČIČAR: Ne ...

ŠTUDENT: Ostanite, prosim ...

SLAŠČIČAR: ... z nobenim gostom se še nisem toliko pogovarjal ...

ŠTUDENT: Prosim ostanite! Stole bom nazaj poravnal. Od česa pa živite?

SLAŠČIČAR: Kremšnitate delamo ...

ŠTUDENT: Ja, in?

SLAŠČIČAR: ... pa vetrce ... pa figaro ...

ŠTUDENT: Kdo pa kupi kremšnitate? Kdo kupi kremšnitate?!

SLAŠČIČAR: Pride kdo ...

ŠTUDENT: Kdo? Kje so ti ljudje? Tukaj ni nikogar!

SLAŠČIČAR: Tukaj se ne pogovarjamo toliko. Vi niste od tukaj.

ŠTUDENT: Še ptič je šel ...

SLAŠČIČAR: Grem v kuhinjo.

ŠTUDENT: Počakajte, prosim! (*Kubar zapre vrata za sabo.*) Počakajte! ... Najbolje, da še malo počakam. Mogoče pa še kdo pride. (*Sede nazaj na svoj stol.*)

SLAŠČIČAR (*v kuhinji gledalcem*): Nekoč sem imel željo, da se preselim v Ljubljano. Med mestne ljudi. Tam greš na ulico in so kar ljudje tam. Takoj sem vedel, da to ni zame. To je preveč. Rajši grem v kuhinjo in kaj sladkega spečem. Zakaj bi preveč? Samo živčen postaneš. Tukaj je tak mir! Mir! Pa narava ...

ŠTUDENT: Vse življenje sem živel v mestu. Nikoli nisem preveč zahajal v naravo. Potem sem pa enkrat iskal igrače za bratranca in v izložbi videl gorsko kolo. Pa sem si rekel: »Hej, kolesa pa še nimam!« In sem si ga kupil! Na prvi kolesarski izlet sem se odpravil brez cilja! Pač nekam! Saj danes se ni možno več izgubiti! In sem kolesaril! Zadnji kraj, ki se ga spomnim, je Škofja Loka. Šel sem naprej, smerokazov ni bilo, bila je pa lepa gozdna pot. Na koncu te poti se je za hribom videl zvonik in kolesaril sem proti zvoniku. In naenkrat se pred mano

odpre mesto. Mesto! Rekel sem si: »Končno spet ljudje!« Ko sem hodil skozi to mesto, sem videl, da je prazno. Nikjer žive duše! Obrnil sem se, ampak nekako nisem več našel poti nazaj. Moj prvi kolesarski izlet! In kar nisem mogel nikamor. Potem sem kolesaril naokrog, šel sem na obzidje in gledal čez, šel pod obzidje in kolesaril v eno smer, ampak se kmalu ni videlo več zvonika in sem se ustrašil, da bi se še bolj izgubil in sem se raje vrnil v mesto. Našel sem vrt kavarne in sedel. In zdaj sem tukaj.

6. prizor

Dnevna soba.

MARKO: Draga! (*Marta se primaje.*) Si ti pila?

MARTA: Zakaj?

MARKO: Ker ko te pogledam v oči, ne vidim svoje Marte! Vidim nekoga drugega.

MARTA: Ah, ne seri ...

MARKO: Marta, hotel sem te povabiti na sladoled.

MARTA: Kam si me hotel povabiti?

MARKO: Na sladoled, v Gabrovico. To je naprej od Škofje Loke.

MARTA: Na izlet?

MARKO: Ja.

MARTA: To se pravi ven iz stanovanja?

MARKO: Ja!

MARTA: Ven iz te tvoje ... te tvoje ...

MARKO: A ti ni lepo?

MARTA: Kje je pa Marko?

MARKO: Marko ... ne vem, kje je ...

MARTA: Kje je moj otrok?

MARKO: Nekje je ...

MARTA: Kje?

MARKO: ... nekje ... otroci ne izginejo, otroci nekje so ... (*Gre in pride nazaj.*) V sobi je.

MARTA: Dobro, no.

MARKO: Greš z mano v Gabrovico?

MARTA: Kar zdajle?

MARKO: Ja! Ob 16.12 gre avtobus.

MARTA: Pa grem! Kako daleč je to?

MARKO: Malo naprej od Škofje Loke.

MARTA: Kaj pa Marko?

MARKO: Ne vem! Bo počakal.

MARTA: K babici ga peljiva!

MARKO: Saj se igra, bo počakal.

MARTA: Ga ne bi vseeno peljala k babici?

MARKO: Avtobus odpelje ob 16.12, ne utegneva. Saj se bo igral, niti opazil ne bo, da naju ni.

MARTA: No, dobro. (*Zavpije proti otroški sobi.*) Marko! Malo greva ven! Marko! Zaklenila bova. Lepo se igray Marko, adijo!

MARKO: Plašč vzemi!

MARTA: Oooo! Skozi vrata greva! Kaj je to? Skozi vrata!

MARKO: Marta, si prepričana, da je v redu, če greva v Gabrovico.

MARTA: Greva. Kamor hočeš. Gospod kapitan, jaz sem pripravljena!

7. prizor

V avtomobilu.

MILENA: Naredi nekaj! Že deset minut stojiva v zastoju!

SIMON: Jaz bom zahupal!

MILENA: To bi bilo tako primitivno! Naredi kaj! Kliči 113 ali kaj takega!

SIMON: Nehaj! Ker bom imel dovolj in bom zahupal!

MILENA: Samo ne bodi živčen.

SIMON: Ugasnil bom ta trapasti radio! (*Ga ugasne.*)

MILENA: Po radiu ti vse povejo – kdaj se bo sprostilo.

SIMON: Z druge strani pa ni gneče. Z druge strani se pa kar vozijo!

MILENA: Naredi nekaj!

SIMON: Ravno na tej strani je gneča! Pa ravno danes, ko morava v Ljubljano!

MILENA: Obrni ... Aja, če greva na drugo stran, potem ne bova šla v Ljubljano ... Naredi nekaj!

SIMON: Kaj naj naredim?

MILENA: Ti si moški!

SIMON: A sem jaz policist? A naj grem ven?

MILENA: Ne, nisi policist. Če bi bil policist, se ne bi poročila s tabo.

SIMON: Zdajle, tukaj bom pohupal!

MILENA: To bi bilo primitivno.

SIMON: Pa bom moral!

MILENA: Nekaj drugega naredi.

SIMON: Ta situacija, vključno s tabo, me spravlja v veliko živčnost! Znorel bom! In se bom obesil na hupo! Kot nor! Takole bom ...

MILENA: Če narediš to, bom šla ven!

SIMON: Pa bom moral, veš.

MILENA: S takim primitivcem pa ne bom poročena. Naredi nekaj!

SIMON: Milena, zamudila bova gledališče!

MILENA: Zakaj sem jaz plačala Dramo? Parter. Zakaj? Da bom gledala drugo dejanje, pha! Naredi nekaj!

SIMON: Kaj naj naredim?!

MILENA: Ne vem! Nekaj naredi! Kdo je tukaj moški? Pokliči 113! Ne vem! Naredi nekaj!

SIMON: Ne smem telefonirat v avtu, ker me bodo zaprli.

MILENA: Reci jim, da imaš abonma.

SIMON: Saj se bo premaknilo! Kaj pa misliš, da je? Da kakšen norec stoji sredi ceste? Saj se bo premaknilo in očistilo in bomo šli! Verjetno je nekdo, ne vem kaj, nekaj naredil, malo se je ustavil in nekaj pogledal, kaj pa jaz vem, a sem jaz slučajno logistik ali kaj takega?

MILENA: Nisi, dragi.

SIMON: Ti pa tudi ne veš.

MILENA: Kaj naj jaz! Ženska sem! Ne spoznam se na avte! (*Simon dvigne roko nad hupo.*) Da ne bi slučajno!

SIMON: Milena, ti me boš spravila v to situacijo in mi bo čisto vseeno, kaj se bo zgodilo in kaj si bodo mislili o naju. Tudi če si bodo mislili, da sva primitivca.

MILENA: Spekla sem (*seže na zadnje sedeže*) piščanca, če bi bila midva slučajno po Drami lačna ...

SIMON: Kar v avtu bova jedla?

MILENA: Ne vem, saj čakava že deset minut. Jaz sem postala lačna ...

SIMON: Med vožnjo se ne sme jesti.

MILENA: Aja. (*Pospravi hrano.*)

SIMON: Zakaj si hrano vzela s sabo?

MILENA: Ker greva v Dramo!

SIMON: To je gledališče, tam se ne sme jesti, to je kulturni prostor!

MILENA: Če pa traja dve uri in pol. Jaz grem na stranišče, pa hitro nekaj pojem. (*Zasliši se sirena.*)
No, saj gre policija.

SIMON: Mimo so šli. Zdaj lahko jeva.

MILENA (*odpre okno*): Zmeni se kaj. Reci, da imava abonma!

SIMON: Ne bom vpil skozi okno!

MILENA: Reci jim!

SIMON: To je vulgarno, da vpiješ skozi okno.

MILENA: Pojdi ven in jim povej!

SIMON: Naj stopim ven?

MILENA: Si upaš? ... Simon, si ti to upaš? Bi to dejansko naredil? Za mene? Za moj abonma?

SIMON (*odpre vrata in vstane, Milena hitro odpre paket s brano in je*): Slikaj me ... (*Milena odloži brano in ga slika, Simon se nastavlja.*) Saj bo dosti. (*Se vrne v avto.*)

MILENA: Kaj so rekli?

SIMON: Saj sem šel samo do tjele in nazaj. Veš, kakšen zastoj je! Kilometer ali dva kilometra!

Nisem nor, da bi tukaj hodil.

MILENA: Ponosna sem nate!

SIMON: Rad slišim, če mi to kdaj rečeš.

MILENA: Po moje bo še trajalo. Jaz sem se najedla in veš kaj, zdaj se lahko ljubiva.

SIMON: Si zmešana? Na avtocesti!

8. prizor

Srednjeveško mesto.

MARTA (*pijana*): Fino!

MARKO: Lepo ne? Srednjeveško! Popolnoma ohranjeno!

MARTA: Ni pa nikogar. Sem mislila, da bo kakšna trgovina ... tole je prazno ... (*Pokaže steklenico, ki jo ima v roki.*)

MARKO: Lahko greva v kavarno ... cvetličarno ... ne vem, kaj je tole ...

MARTA: Se meni samo zdi, ali je res, da se je tukaj nek ptič modro pokakal. Glej, na tale stoll!

MARKO: Pa res! Čisto modro. Kako veš, da je bil ptič?

MARTA: To je ptičji drek!

MARKO: Ti toliko veš!

MARTA: Zato, ker grem kdaj ven! Si ti sploh kdaj videl ptiča, ki ni bil v obliki figure?

MARKO: Na televiziji ... Bova sedla? (*Sedeta.*)

MARTA (*vpije*): A je tukaj kakšen natakár?

MARKO: Grem noter naročit. Nima smisla, da čakava. (*Gre.*)

MARTA: Tukaj te počakam. (*Prileti ptiček, sede na Markov stol, Marta ga odžene s steklenico.*) Golazen!

MARKO (*se vrne*): Nikogar ni.

MARTA: Kako, nikogar ni? Ni to turistični kraj?

Študent pribaja proti mizam.

MARKO: O, dober dan! Jaz bi kapučin ... kaj boš pa ti?

ŠTUDENT (*pride*): Ljudje! (*Študent se dotakne Marte in Markota, da bi se prepričal, če prav vidi.*)

MARKO: Vi se dotikate moje žene?

ŠTUDENT: Se opravičujem.

MARKO: Dotikate se moje žene?

ŠTUDENT: Ne, ne, ne ...

MARKO: Dotikate se moje žene?

MARTA: Marko!

ŠTUDENT: Imate še kaj prave hrane?

MARTA: A se vi zajebavate?

MARKO: Prenehajte se dotikati moje žene! Šla sva na lep romantični izlet! V Gabrovico!

Prenehajte z dotikanjem moje žene!

ŠTUDENT: Jaz se nočem dotikat ...

MARKO: Prav zdaj se dotikate!

ŠTUDENT: O, joj ...

MARKO (*Marti*): Se te je dotaknil?

MARTA: Joj ...

ŠTUDENT: Kako ste vi prišli sem?

MARKO: Z avtobusom.

ŠTUDENT: Avtobus? Jaz sem imel kolo. Vse dele, ki so bili kolikor toliko užitni, sem pojedel ...

Zadaj imam samo še okvir in verigo. Vzemite me s seboj! Prosim, vzemite me s seboj!

MARKO: 19.20 gre naslednji avtobus.

ŠTUDENT: Z vami grem na avtobusno postajo!

MARTA: Kaj je narobe s tabo? Marš ... (*Marta ga odganja s steklenico.*)

ŠTUDENT: Vzemite me s seboj!

MARKO: Nekaj modrega mu teče iz ust ...

ŠTUDENT: Prosim, vzemite me! Ne morem več ostati tu! Tu ni nikogar ...

Marko in Marta se umikata.

MARTA: Modrega? Da nima stekline? Prav si imel, bolje bi bilo, če bi ostala doma ...

MARKO: In igrala Remi ... (Zbežita.)

9. prizor

Srednjeveško mesto. Minilo je nekaj časa, kar opazimo po drugačni barvi listja dreves. Študent se razgleduje po prazni gostilniški terasi s stoli in mizami. Sede na stol, gleda v zrak, opazuje listje. Vstane, prerazporedi stole in gre.

10. prizor

Letališka pristajalna steza. Bojevnika stojita na lestvah sredi letališke steze. V rokah držita igrački v obliki orožja.

PRVI BOJEVNIK: Všeč mi je, da si izbral Letališče Brnik!

DRUGI BOJEVNIK: Zaradi naju so ustavili letališče!

DRUGI BOJEVNIK: Zelo sem užival! Res je bilo dramatično!

PRVI BOJEVNIK: Zdaj pa lahko pustiva temu za Zürich, da vzleti. Izvolite! (Se spuščata po lestvah.)

11. prizor

Srednjeveško mesto. Študent sede na stol. Se malo smeji sam sebi. Sedi, gleda naokrog. Vstane, pospravi stole, se odpravi, a si premisli in pride nazaj, da prerazporedi stole. Gre.

12. prizor

Marko drži v rokah škatlo z namizno igro in govori v občinstvo.

MARKO: So pa tudi igre, ki niso Spiel des Jahres, ampak te vseeno očarajo z dobro, dramatično zgodbo. Tale, na primer, me je popolnoma posrkala vase ...

13. prizor

Srednjeveško mesto. Študent pride, sede na stol. Vstane. Premakne vse stole v ravno vrsto, tako da gledajo v občinstvo, enega poleg drugega, sede, binglja z nogo, opazuje ...